

Sluncesvit

první zaručeně pravdivé noviny

nejčtenější plátek v celém císařství

Po stopách ztraceného ráje

Dostaly se nám několik let staré zápisky z cest a prostě nejde podělit se s čtenáři Sluncesvitu o tyto zajímavé informace. Snad i pro Vás budou zajímavým čtením na Vašich cestách a třeba vás také donutí zvednout zadky z prýčen, křesel a hospodských seslí a vyrazíte také do přírody na výlet.

Podle sbírky legend jednotlivých krajů Císařství Bohové při „velkém běsnění“ rozdělili zemi na jednotlivé kontinenty. Protože se jedná o Císařem povolenou verzi sbírky legend o vzniku světa, my, zanícení cestovatelé, pídící se po pravdě coby bývalí redaktoři Sluncesvitu víme, že existují legendy, které ze sbírky historopisci záměrně vyškrtli. Také proto jsem se já, Ed Mund Ziky spolu s mým přítelem Hansem Zelkou a několika kumpány vypravil z Pobřežního kraje přes Západní hřejivé moře až na jihovýchodní cípy Středového teplého moře nedaleko pobřeží Sedmijezeří, hledajíc místo, kde se prý rozprostírá doslova „Ráj“, údajně nezasazený magií, intrikami šlechty ani byrokracií císařských úředníků.

Po strastiplné a dlouhotrvající cestě po moři, jsme téměř tři dny brázdili vody Sedmijezeří

ve velmi husté mlze, se tato jako zázrakem rozpustila a my zřejmě uviděli zemi zaslíbenou. Zemi, jejíž vrcholky jsou snad přes tři tisíce sáhů vysoké a čněly už na první pohled až do nebes, je poseta horami, průsmyky, bystřinami a tak podobně. Dá jen přemýšlet o důvodech, proč z uvedené legendy tuto zemi vypustili, my se ale rozhodli prozkoumat toto území důkladně (a proto tyto zápisky otisknou i ve Sluncesvitu, když konečně nebudou o chlastu (i když sme si po cestě párkrát lokli), nýbrž o našem zdolávání hor a průzkumu zapomenutého ráje).

Naše mise začala vyložením. Jelikož kapitán nesdílel naše nadšení z průzkumu nehostinné krajiny a neměl ani náladu na setkání s místními divochy, ani nespustil kotvy a s lakonickým „užijte si to, za dva týdny se tu stavím kouknout, co z vás zbylo“, odjel od našich dvou člunů Bůhví kam. Loďky jsme nechali v houštině a vyrazili z pláže do vnitrozemí. Následoval několikahodinový pomalý postup hustým porostem (u moře asi dlouho nikdo nebyl, alespoň ne na tomto cípu). Jaké bylo naše překvapení, když jsme se zanedlouho ocitli u

uzounkého brodu, kde se to doslova hemžilo místními. Překvapení jsme byli my i oni.

Postoupili jsme blíže a místo toho, abychom se mačkali s ostatními nebo byli dokonce napadeni, jsme za pokynu z davu „pusťte naše hosty“ prošli bez čekání, za úsměvných pozdravů nešťastníků ve frontě. Neuvěřitelné bylo nejen to, že byli přívětiví, ale i to, že mluvili jazykem Císařství. Z vesnice, která se nacházela nedaleko brodu, jsme se vydali do města Taratakoty spolu s karavanou. Ubytovali se, nasbírali proviant na několikadenní výstup do hor, který jsme bohužel museli absolvovat jen ve třech, protože lehce nemocný Paméb raději zůstal ve městě spolu s nepotřebnými věcmi z našich i tak celkem těžkých vaků a toren (Pamébovu náhlou indispozici jsme si však neuměli vysvětlit, nechali jsme ho teda na místě).

Den první -
- na špatné straně
řeky

S Hansem vyrazíme zhruba v poledne (poté, co se zbavujeme zátěže (čti opice...ano slíbili jsme, že to bude bez chlastu, proto taky popisujeme až poledne) a úspěšně se nám daří zabloudit už v Taratakotě, kde nejsme schopni najít správné konec města (nesnáším města, co si nevystačí s jednou bránou).

Při této příležitosti se nám snaží poradit několik lidí po cestě, přičemž jedna babka slibuje, že nám pomůže najít správné místo. Po dalších lehkých komplikacích s pomocí babky přece jen správný směr nalzáme a směřujeme po prašné cestě kolem řeky do hor. Slunko svítí, hory vypadají krásně, a naše putování zpestřují volně se pasoucí stáda konů a krav (i když jeden býk si na nás evidentně zvyšuje svoje ego a vyprovází nás zlověstným bučením, kterým zřejmě chce dát okolním kravám najevo, jaké je to bourák, že nás zahnal). Cestou míváme ještě pár pasteveckých osad, načež dojde k historce s dědkem Ládou, a ta na dlouho předurčí náš osud.

